

Parket nr. : 66.97.256-99

Griffienr.

OR -

Ref. Griffie :

Na vonnis d.d. 22 juni 2011 vonnis nr. 5302/9970

Tijdens de openbare terechtzitting van 25 mei 2012 heeft de 52ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel rechtsprekend in correctionele zaken, het volgend vonnis gewezen :

IN ZAKE VAN :

DE HEER PROCUREUR DES KONINGS, in naam van zijn ambt

TEGEN :

1) _____, bedrijfsleider, geboren te _____,
op _____, wonende te _____;
vertegenwoordigd door mr. _____ loco mr. _____, advocaat;

2) _____ met maatschappelijke zetel gevestigd te _____, deze rechtspersoon gedaagd zijnde in hoedanigheid van beklaagde voor de feiten hierna vermeld onder tenlasteleggingen B en C, zulks overeenkomstig de bepalingen van de wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen (B.S. 22 juni 1999);
vertegenwoordigd door mr. _____, advocaat, lasthebber ad hoc;

- 3) _____, handelaar-technicus, geboren te _____,
op _____, wonende te _____,
vertegenwoordigd door mr. _____ loco mr. _____, advocaat;
- 4) _____, zonder beroep, geboren te _____,
op _____, wonende te _____,
vertegenwoordigd door mr. _____ loco mr. _____ advocaat

Beklaagd van,
in het gerechtelijk arrondissement
tussen 16 september 1996 en heden, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten, zonder onderbreking gedurende 5 jaar van hetzelfde misdadig opzet en de delictueuze toestand nog steeds voortduurt,

A. de eerste _____ de derde _____ en de vierde _____

tussen 16 september 1996 en 31 oktober 1997,
-om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben,
-om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,
-om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige knipperijsen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben;

met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970 en van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet houdende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet van 4 maart 1997, thans bestraft door de artikelen 99, 1°, 146, 1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, te hebben gebouwd niet overeenkomstig de bouwvergunning d.d. 8 december 1997, afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de _____ in casu door het bouwen en inrichten van vier appartementen op de tweede verdieping, waar gezegde bouwvergunning expliciet bepaalde dat ter plaatse kantoren dienden ingericht te worden in overeenstemming met het ter plaatse geldende BPA _____ dat een nijverheidszone voorziet, zulks op het omroerend goed gelegen te _____ gekadastreerd _____ toebehorende in eigendom aan eerste beklagde, en door hem in erfpacht gegeven aan tweede beklagde, de appartementen volgens basisakte van notaris _____ dd. 20 december 1996 in privatieve eigendom toebehorende aan derde en vierde beklagden;

B. de eerste de tweede (de derde
en de vierde

tussen 1 november 1997 en heden, voor wat de eerste, de derde en de vierde beklaagden betreft en tussen 2 juli 1999, datum van inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen (B.S. 22 juni 1999) en heden voor wat de tweede beklaagde betreft;

- om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben,
- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,
- om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben;

met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970 en van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet houdende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet van 4 maart 1997, de artikelen 99, 1°, 146, 1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de toestand omschreven in hierboven vermelde tenlastelegging A gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop de inbreuk gepleegd werd, gelegen zijnde ter plaatse zoals vermeld onder de tenlastelegging A;

C. de eerste en de tweede (om het -om het
misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben,

- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,
- om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben;

bij inbreuk op de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen, art. 15 § 1, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan of hoe dan ook inbreuk gemaakt te hebben op de bepalingen van deze wet, namelijk op artikel 2 volgens hetwelk de ontwerpen van handelsvestigingen, bedoeld in artikel 1 § 1 l.a.2°, zijn onderworpen aan een machtiging verleend door het college van burgemeester en schepenen hetzij voor het gebruiken van de bouwvergunning afgegeven overeenkomstig de bepalingen van de wetgeving op de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, hetzij voor het uitvoeren van de ontwerpen wanneer geen aangifte van bouwvergunning vereist is, namelijk door eerst zonder de vereiste vergunning te hebben geëxploiteerd en nadien door de vergunde netto-verkoopsoppervlakte van 1930 m² niet gerespecteerd te hebben, en zulks :

- voor wat eerste beklaagde betreft, voor de feiten tussen 1 november 1997 en heden, en,
- voor wat tweede beklaagde betreft, voor de feiten tussen 2 juli 1999 - hetzij de datum van inwerkingtreding van genoemde wet van 4 mei 1999 - en heden.

In aanwezigheid van :

De Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie

Eiser in herstel,

Vertegenwoordigd door mr.

loco

advocaat

Overgeschreven op het zesde hypotheekkantoor te

op 9 januari 2001, Neerl. Nr:

Gelet op ons vonnis dd. 22 juni 2011;

Gelet op het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dd. 18 november 2011

Gelet op de syntheseconclusie voor de eiser in herstel, de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest

Gelet op de conclusie na tussenvonnis voor de verweerders op de herstellvordering;

Gelet op de conclusie voor de vertegenwoordigd door de
lasthebber ad hoc.

Gehoord de beklagden in hun uitleg en middelen.

Gehoord de eiser in herstel in zijn middelen en vorderingen ontwikkeld door mr.
loco advocaat;

Gehoord het advies van de Procureur des Konings;

Gehoord het antwoord van de beklagden;

De rechtbank, verder recht doende wat de herstellvordering betreft :

1. Bij in kracht van gewijsde getreden vonnis dd. 22 juni 2011 werd vastgesteld dat de strafvordering vervallen was door verjaring, wat de tenlasteleggingen A en C betrof.

Oorspronkelijke beklagden werden vrijgesproken van de tenlastelegging B

Dit vonnis heeft gezag van gewijsde en is bovendien in kracht van gewijsde getreden.

2. De eiser in herstel voert thans aan dat de oorspronkelijke tenlasteleggingen dienen te worden geherkwalificeerd en dat rekening dient gehouden te worden met een gewijzigde herstellvordering.

De rechter mag over de voor hem, binnen dezelfde zaak, gebrachte punten slechts éénmaal recht doen. De rechtsmacht over deze aspecten is uitgeput.

Een herkwalificatie of aanpassing van de herstellvordering in deze zaak is derhalve onmogelijk gelet op het vonnis van 22 juni 2011 dat gezag van gewijsde heeft en bovendien in kracht van gewijsde is getreden waardoor de rechtsmacht nopens de omschrijving van de tenlasteleggingen en de herstellvordering is uitgeput.

De rechtbank is derhalve enkel bevoegd uitspraak te doen over de herstellvordering zoals deze voor advies werd voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

3. Bij Arrest van 2 april 2004 besliste de Raad van State dat de herstelmaatregel een maatregel is van burgerlijke aard die tot de strafvordering behoort. Het behoort tot de bevoegdheid van de rechter van de rechterlijke macht de

herstelvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding berust.

(Zie ook, Raad van State, 2 april 2004, R.W. 2004-2005, kol. 306)

Het Hof van Cassatie bevestigde in het in verenigde kamers gewezen Arrest van 10 juni 2005 voormelde rechtspraak van de Raad van State.

4. Bij Arrest van 15 juni 2004 besliste het Hof van Cassatie dat de rechter moet nagaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort hem niet toe de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen. (Zie ook, Cass. 15 juni 2004, R.W. 2004-2005, kol. 1613)

5. De rechtbank dient bijgevolg na te gaan of de gevorderde herstelmaatregel beantwoordt aan voormelde criteria.

6. Op 18 november 2011 heeft de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een negatief advies verleend over de voorgelegde herstellvordering, zijnde de enige waaromtrent de rechtbank bevoegd is uitspraak te doen.

In voormeld advies stelt de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dat noch de gemotiveerde analyse, noch de beschikbare stukken en gegevens aantonen in welk opzicht het inrichten van het deel van het gebouw als vier appartementen in plaats van deze in te richten als kantoor(ruimte), de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze in het gedrang brengt. (cf. 5.1.2.4.1 van het advies)

Uit voormeld advies blijkt tevens dat beoogde herstelmaatregel niet verantwoord is vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening. (cf. 5.1.2.4.3 van het advies)

De Hoge Raad van het Handhavingsbeleid stelt tevens dat de concreet beoogde herstelmaatregel evenmin de toets aan het evenredigheidsbeginsel doorstaat.

Daar de herstellvordering niet strookt met artikel 6.1.41, §1, eerste lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening dient deze te worden afgewezen als ongegrond.

Alle andersluidende of meer omvattende conclusies worden afgewezen als niet ter zake en/of overbodig.

**OM DEZE REDENEN
DE RECHTBANK,**

Gelet op de artikelen :

- 162, 185, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering,
- 11, 12, 13, 16, 21, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK,

Wijst de herstellvordering af als ongegrond.

Veroordeelt de eiser in herstel tot de kosten.

Vonnis uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting waar zetelden in correctionele zaken :

alleenzetelend rechter,

substituut-procureur des Konings

griffier,

(goedgekeurd de doorhaling van ~~woorden en~~ ~~lijnen~~)